

Een nacht op het strand

Elena Ferrante

Een nacht op het strand

Geïllustreerd door
Mara Cerri

WERELDBIBLIOTHEEK • AMSTERDAM

Uit het Italiaans vertaald door Marieke van Laake

Oorspronkelijke titel *La spiaggia di notte*

© 2007 edizioni e/o

© 2017 Nederlandse vertaling Marieke van Laake /

Uitgeverij Wereldbibliotheek

Grafische vormgeving oorspronkelijke editie

Emanuele Ragnisco

Omslagontwerp Nederlandse editie Karin van der Meer

Omslagillustratie © Mara Cerri

NUR 302

ISBN 978 90 284 2702 0

www.wereldbibliotheek.nl

Voor David

Mati is een meisje van vijf jaar dat heel veel praat, vooral tegen mij. Ik ben haar pop.

Haar vader is net aangekomen, hij is ieder weekend bij ons aan zee.

Hij heeft een cadeautje voor Mati meegebracht, een zwart-witte poes. En daardoor komt het dat ze vijf minuten geleden nog met mij speelde, maar dat nu met de poes doet, die ze Minù heeft genoemd.

Ik lig op het strand, in de zon, en weet niet wat ik moet doen.

Mati's broer is een kuil gaan graven. Hij mag mij niet, vindt me nog minder waard dan een neuspulkje, en het zand dat hij opgraaft gooit hij allemaal op mij.

Het is erg warm.

Ik denk aan het laatste spelletje dat Mati met me deed. Ze liet me springen en rennen, ze liet me schrikken, ze liet me praten en schreeuwen en lachen en huilen.

Als we spelen, praat ik heel veel en alles om me heen reageert daar op. Maar hier, alleen, half begraven onder het zand, verveel ik me.

Er komt een Kever langs en die heeft het zo druk met zich een weg te graven, dat hij niet eens dag zegt.

Mati's moeder is een uur geleden van het strand vertrokken, ze is naar huis gegaan. Ook haar vader staat nu op het punt van vertrek, beladen met tassen.

‘Kom, Mati, we gaan, schiet op.’

Mati loopt met haar broer en het poesje weg bij de parasol.

En ik?

Ik zie ze niet meer.

Ik roep: ‘Mati!’

Maar Mati hoort me niet.

Ze loopt tegen haar poes Minù te praten en die praat terug. Ze heeft alleen oor voor die poes, mij hoort ze niet.

De zon is ondergegaan, de lucht is roze.

Daar komt een badmeester aan, hij heeft ogen die me niet bevallen. Hij sluit de parasols, klapt de ligstoelen in. Ik zie de uiteinden van zijn snor als hagedissenstaarten bewegen op zijn bovenlip.

Dan herken ik hem.

Het is de Wrede Badmeester van Zonsondergang. Mati klinkt altijd heel bang als ze over hem praat. Hij komt op het strand als het donker is en steelt de speeltjes van kleine meisjes.

De Wrede Badmeester is heel groot.

Hij roept zijn vriend, de Grote Hark, die nog langer is dan hij en samen beginnen ze het strand aan te harken.

De Wrede Badmeester van Zonsondergang zingt een liedje en dat klinkt zo:

Open het mondje
Poep uit het kontje
Piesje drinken
Gaat wel stinken
Geen gevraag
Hinderlaag
Alles moet zwijgen
Om rust te krijgen.

De Grote Hark heeft angstaanjagende ijzeren tanden, ze glimmen door het vele gebruik. Hij bijt woest in het zand en komt steeds dichterbij.

Ik ben bang, hij zal me pijn doen, hij zal me kapot maken.

Daar is hij, nu is hij bij me.

Ik kom tussen zijn tanden terecht, samen met kiezels, schelpen en pitten van pruimen en perziken.

Ik voel me een beetje gedeukt, maar nog wel heel.

De Wrede Badmeester zingt maar door, met een stem waar je hart van ineenkrimpt.

Ga op de pot
Neus op slot
Slik door dat druppie
Je blijft in je uppie.

Alles wat hij bijeen heeft geharkt, komt terecht op een grote hoop van dorre takken, zand, papieren zakdoekjes, plastic zakjes en flessen.

Ik plof neer in de buurt van een plastic Paardje, een Metalen Dop, een Balpen, en de Kever, die zojuist nog gravend langskwam maar nu op zijn rug ligt en druk met zijn pootjes beweegt.

De lucht is niet roze meer maar paars. Het warme zand is lauw geworden.

Ik ben erg verdrietig, en ook boos.

Ik mag die poes Minù niet, sterker nog, ik haat haar. En ze heeft ook nog eens een heel lelijke naam. Ik hoop dat ze diarree krijgt, overgeeft en zó gaat stinken dat Mati haar heel vies vindt en haar wegjaagt. Nu zou ik al samen met Mati in bad zijn geweest en met de hele familie aan tafel hebben gezeten voor het avondeten, pap eten van haar lepel, een hapje voor Mati, een hapje voor mij.

Maar ik lig hier op mijn rug, net als die Kever, en moet dat vreselijke liedje van de Wrede Badmeester van Zonsondergang aanhoren.

Het is donker aan het worden. Er is geen ster te zien, en ook de maan is weg. Het ruisen van de zee is sterker geworden.

Het is vochtig, ik word vast verkouden. Mati zegt altijd tegen mij: 'Als je verkouden wordt, krijg je koorts.' Net zoals haar moeder het tegen haar zegt. Want Mati en ik zijn ook moeder en dochter.

Daarom kan ze me onmogelijk vergeten zijn. Zo gauw ze merkt dat ik op het strand ben achtergebleven, komt ze me vast en

zeker halen. Misschien is het alleen maar een spelletje dat ze heeft bedacht om me bang te maken.

De Wrede Badmeester is heel boos. Hij knielt naast me neer en zegt tegen de Grote Hark: ‘We hebben niks gevonden, nog geen gouden armbandje, nog geen ketting met edelstenen. Alleen maar deze lelijke pop.’

‘Ik ben niet lelijk,’ gil ik.

De Wrede Badmeester kijkt me strak aan met zijn gemene ogen, hij strijkt over zijn hagedissensor. Daarna steekt hij zijn vuile, knokige handen naar me uit, pakt me op en probeert mijn mond te openen, schudt me door elkaar.

‘Haar woorden zitten er nog in,’ zegt hij tegen de Grote Hark. Daarna vraagt hij mij: ‘Hé, hoeveel woorden heeft je moedertje in je gestopt?’

Ik verberg alle woorden die Mati me heeft geleerd – alle woorden die we nodig hebben om te spelen – diep in mijn keel en zwijg.

‘Laten we eens kijken. Op de poppenmarkt worden speelwoorden dik betaald.’

De Grote Hark lijkt het met hem eens te zijn, hij maakt zijn tanden nog langer, het is alsof hij daarmee mijn borst open wil scheuren. Maar de Wrede Badmeester van Zonsondergang maakt hem duidelijk dat hij dat niet moet doen.

Hij klakt met zijn tong en tussen zijn lippen verschijnt een kleine Vishaak, niet groter dan een regendruppel.

De Vishaak hangt aan een walgelijke draad speeksel, zakt naar beneden tot in mijn mond.

Haastig verzamel ik al Mati's woorden en verstop ze in mijn borst. Alleen de naam die ze mij heeft gegeven blijft achter.

De Naam is doodsbang, roept zichzelf: 'Celina!'

De Vishaak hoort het en tsjak!, hij grijpt de Naam en rukt hem uit mij los. Dat doet veel pijn.

Ik zie Celina – mijn Naam, de Naam die mijn Mati me heeft gegeven – aan de spuugdraad van de Wrede Badmeester door de lucht vliegen en daarna onder de hagedissensor in zijn grote mond verdwijnen.

Maar de badmeester is erg teleurgesteld. Die Naam is hem niet genoeg, hij schudt me door elkaar.

'Alleen maar Celina?' vraagt hij. 'Is dat alles?'

Boos gooit de Wrede Badmeester me tussen de droge takken. Ik kom op één stap van het plastic Paardje, de Balpen en de Kever terecht. Ik hoor hem aan de Grote Hark vragen: 'Hoeveel euro krijgen we voor een poppennaam? Twee? Drie?'

O, wat voel ik me bedroefd.

Ik ben de Naam die Mati me heeft gegeven voor altijd kwijt. Nu ben ik een Naamloos Poppetje.

Maar ik blijf zwijgen, ik zeg geen woord. De Wrede Badmeester is er nog, een heel lange, donkere schaduw. Ik kan hem nog horen, hij is weer aan het zingen geslagen, zachtjes:

Bij de hoge heg
Is 't licht nu weg
Stemmen lijken
Ineens te bezwijken
De woorden
Verdwijnen
Als rook
En Celina ook
Akelig kind!

Hij gaat op zijn knieën zitten en steekt een lucifer aan. Een mooi, warm vlammetje. Hij houdt het bij het droge hout, dat onmiddellijk begint te branden. Dan staat hij op, kijkt een minuutje naar de brandende takken en loopt daarna weg, met de Grote Hark in zijn rechterhand.

Nu voel ik me beter.

Het is warm, ik heb geen last meer van de vochtigheid en zal niet verkouden worden.

Maar ik zie dat de Kever bezorgd is, hij is meteen weer op zijn rug gaan liggen.

‘Wat is er?’ vraag ik hem.

Haastig verdwijnt hij uit het licht van het Vuur en ik zie hem niet meer.

Het Vuur is vriendelijk. Van tijd tot tijd knettert het, trk trk, het maakt tevreden geluidjes en werpt rode vonken af.

Ik hoor ook het geruis van de zee, het is nog sterker geworden.

Er is een Golf die komt en die gaat, de Golf lijkt op een elegante dame met een witte zoom van schuim.

‘Ga je me nat maken?’ vraag ik.

‘Vrrroem!’

‘Ik begrijp je niet.’

‘Vrrroem!’

‘Ach ja, zeg maar waar je zin in hebt, wat kan het me ook schelen of je me nat maakt.’

Het Vuur brandt er lustig op los, het wordt steeds warmer.

Ik roep tegen het plastic Paardje: 'Lekker, hè, Paardje?'

Ik roep tegen de Balpen en tegen de Metalen Dop: 'Mooie avond, niet?'

Maar ik merk dat de Metalen Dop vuurrood is geworden en dat de Balpen kronkelt, alsof hij zwarte inkt ligt te poepen terwijl hij sist: 'Frrsss.'

Dat maakt me bezorgd. Een beetje opgewonden zeg ik tegen het Paardje: 'Paardje, we moeten iets doen. Het gaat niet goed met de Balpen.'

Maar dan zie ik dat ook het Paardje er ernstig aan toe is. Zijn manen en zijn staart zijn al door de hitte gesmolten. Zijn bek is een gat geworden, even breed als zijn hoofd. Ineens komt er een heel hard 'Pfff' uit en verdwijnt het Paardje in een rood-blauwe steekvlam. Wat een schrik. Het Vuur is alles aan het verbranden, en zal ook mij verbranden.

'Vuur,' smee ik, 'alsjeblieft, verbrand me niet. Ik ben de pop van Mati, ze wordt vast boos.'

Het Vuur buigt zich meteen naar mij toe en laat een vuurrode tong klakken: 'Whak!'